

عزیز آریانفر
**نیاز تاریخی به راه اندازی گفتمان بزرگ سراسری در
زمینه
دستیابی به اجماع ملی**

شاهکلید پیروزی یک کشور در گشودن قفل های مشکلات گوناگون و دستاویز اصلی آن در دستیابی به پیروزی و بهروزی در عرصه های گوناگون سیاست داخلی و خارجی- اجماع ملی در زمینه مسایل اساسی آن است.

در یک سخن، راه برونرفت از نا به هنجاری ها و نا به سامانی های کنونی در گرو اجماع ملی به ویژه اجماع نخبگان و اندیشمندان و گردانندگان کشور است. روشن است بدون اجماع ملی بر سر کلیدی ترین مسایل حاد زندگانی سیاست داخلی و خارجی، نمی توان کشور را از بحران کنونی بیرون کشید.

اقتدار ملی که بزرگترین موهبت برای یک دولت است، هم بدون اجماع ملی در مسایل راهبردی به دست نمی آید.

از این رو راه اندازی یک گفتمان صادقانه سراسری ملی برای دستیابی به اجماع ملی در زمینه مهمترین مسایل سیاست خارجی و داخلی کشور از نیازهای تاخیر ناپذیر است. روشن است پیروزی هنگامی به دست می آید که همه **توان و نیروی ملی** خود را در راه دستیابی به اهداف مطرح شده بسیج نماییم. در این جا طرح دقیق اهداف، تشخیص آن ها و بررسی و ارزیابی آگاهانه آن ها و جستجوی راه های دستیابی به آن ها بس مهم است.

از دیدگاه نویسنده در اوضاع و احوال کنونی باید در زمینه های زیر به اجماع ملی دست یافت:

- 1- نیاز به حضور نیروهای ائتلاف بین المللی در کشور تا فراهم شدن زمینه برای استقرار امنیت، صلح و ثبات در کشور
- 2- سامانند شدن و هنجارمند شدن حضور این نیروها- در آوردن همه نیروهای ائتلاف بین المللی زیر چتر واحد آیساف و پایان دادن به ماموریت ناتو

- 3- برگزاری یک کنفرانس بین المللی در باره افغانستان زیر چتر سازمان ملل و اعاده وضعیت بی طرفی افغانستان یعنی اعلام افغانستان به عنوان یک کشور بی طرف و دادن تعهدات بایسته در زمینه از سوی همه کشور های ذیدخل در بحران افغانستان به شمول سازمان های بین المللی
- 4- فسخ و لغو قرار داد همکاری های استراتژییک میان امریکا و افغانستان و امریکا و انگلیس برای جلب اعتماد دوباره همسایگان افغانستان
- 5- **عقد قرار داد عدم تعرض و عدم مداخله در امور یک دیگر میان افغانستان و پاکستان** زیر نظر سازمان ملل و سپردن تعهدات بایسته در زمینه مانند توافقات ژنو در دوره داکتر نجیب از سوی امریکا، پاکستان و افغانستان با همکاری جامعه اروپایی، چین، روسیه، ایران، هند، ترکیه و عربستان و نیز کشورهای آسیای میانه.
- 6- برگزاری لویه جرگه اضطراری و انتخاب یک رهبری مشروع به جای رهبری غیر مشروع کنونی با همکاری سازمان ملل.
- 7- تغییر و اصلاح قانون اساسی کنونی که عدم کارایی آن در عمل ثابت شده است در لویه جرگه .
- 8- تغییر ساختار نظام سیاسی ناکار آمد کنونی و آوردن نظام ریاستی مختلط به جای رژیم ریاستی کلیت گرای کنونی با اعاده کرسی صدرات و تقسیم افغانستان به چند زون و انتخابی شدن ارگان های محلی قدرت (ولایت ها، ولسوالی ها، علاقه داری ها و شهرداری ها)
- 9- تشکیل جبهه واحد ضد تروریستی در برابر القاعده و طالبان و سایر گروه های تند رو با اشتراک ارگانیک همه همسایگان افغانستان و همه قدرت های بزرگ زیر نظر سازمان ملل و ادامه مبارزه پیگیر و بی امان با آنان تا پیروزی کامل. پایان بخشیدن به هر گونه مذاکره و بازی های ابزاری با تروریست ها. **بسیج همه پتنسیال کشور** برای نبرد در برابر تروریسم یعنی القاعده، طالبان و سایر تندروان آشتی ناپذیر و در صورت عدم همکاری پاکستان، وضع تحریم های بسیار شدید در برابر آن کشور از سوی سازمان ملل و تجرید مطلق آن کشور از سوی جامعه جهانی.

10- ایجاد یک دولت فراگیر ملی با مشارکت گسترده همه لایه های جامعه افغانی به جای دولت تبار گرای غیر ملی کنونی. در این حال، در ساختار نظام نوین بایسته است تا رییس جمهور پشتون و صدر اعظم تاجیک، هر یک چهار، چهار معاون از اقوام بزرگ افغانستان داشته باشند و ریاست سنا و شورای ملی به نمایندگان شایسته برداران هزاره و ازبیک سپرده شود تا در بافت افقی قدرت توازن پذیرا و دادگرانه به میان بیاید و مشارکت گسترده ملی تامین شود.

11- مبارزه بی امان و خلل ناپذیر در برابر کشت، تولید و قاچاق مواد مخدر از جمله به آتش کشیدن کشتزارهای مواد مخدر با بمب های آتشزا، نابودسازی آزمایشگاه های تولید این مواد، تعیین جزای اعدام برای قاچاقچیان بزرگ، تشکیل کمیسیون بین المللی مبارزه با مواد مخدر زیر نظر سازمان ملل با اشتراک کشورهای که بیش از هر کشوری قربانی مواد مخدر بوده اند. مانند روسیه، ایران، پاکستان، کشورهای آسیای میانه، چین، افغانستان و کشورهای اروپایی و امریکا. نیروهای ائتلاف بین المللی باید در قبال مبارزه با مواد مخدر در ولایاتی که حضور دارند، در برابر این کمیسیون پاسخگو و مسوول باشند. همچنین بایسته است یک کمیسیون بین المللی نظامی مبارزه با مواد مخدر برای کنترل نظامیان خارجی در افغانستان تشکیل و در پایگاه های هوایی بگرام، شیندند، کابل و قندهار مستقر شوند با حق بازرسی از هواپیماهای ترانسپورتنی نظامی.

12- نیاز به جلب یاری های بین المللی در زمینه بازسازی و مدیریت سامانند و هنجارمند این کمک ها در سیمای پروژه های مشخص با ایجاد **کمیسیون مستقل ملی جلب و کنترل کمک های بین المللی**.

روشن است در صورت دست نیافتن به اجماع ملی در زمینه مسایل بالا، مشکل افغانستان حل نشده و تنها شکل آن دچار استحاله شده و بجران به اشکال نوی ادامه خواهد یافت.

امیدوارم اندیشمندان، آگاهان مسایل سیاسی و کارشناسان با بررسی بندهای بالا که ریشه های اصلی بحران در کشور را هدف گرفته اند، دیدگاه های خود را با نوشتن مقالات در کهکشان انترنتی ابراز نمایند.